

Za Jaroslavem Vrchlickým do Kutné Hory

Kutná Hora a její krásné okolí byly cílem výletu, který jsme mohli uskutečnit díky vstřícnému přístupu vedení Střediska sociálních služeb Praha 1. Zajištění dopravy, prohlídka historické tvrze v Malešově i časový rozvrh, jež připravila Tereza Nosková, přispěly k vydařenému výletu.

S velkými obavami jsme však sledovali předpovědi počasí, ty nevěstily nic dobrého. Déšť, zima, a dokonce sníh na horách, to dokáže odradit leckoho. Ne však seniory z Jedničky. Nic z toho se ale nekonalo. A tak sice při podmračeném nebi, ale s dobrou náladou jsme došli od autobusu do výchozího místa našeho výletu na hradby pod Vlašským

dvorem. Je to ve zdejším historickém centru jediné místo, odkud je panoramatický výhled na všechny nejvýznamnější památky Kutné Hory.

A v údolí pod námi již byla vidět říčka Vrchlice, která nás vlastně k cestě do Kutné Hory vyprovokovala. Byly to právě oslavné vzpomínky básníka Emila Frída na krásu údolí kolem této říčky. A krása to musela být opravdu veliká, rozhodl se říčku Vrchlici dokonce vložit do svého uměleckého jména a dále již psal jako Jaroslav Vrchlický. A tak poezie způsobila, že tento výlet nebyl zajímavý jenom pro klub turistů, ale i pro naše recitátorky a pro zdravý pohyb i tanečnice.

Již v autobusu jsme se rozdělili na tři skupiny, jednak podle chodeckých možností a také zájmu, co si v historickém centru Kutné Hory prohlédnout. Vždyť toto město ve své době bylo hned druhé nejbohatší po Praze, a dokonce nechybělo mnoho a Kutná Hora byla vyhlášena hlavním městem.

V údolí pod sv. Barborou
na cestě k říčce Vrchlici

První skupina měla v plánu projít tak zvanou Královskou procházkou s výhledy na jednotlivé památky a dále Stříbrnou cestou, divokou přírodou podle Vrchlice, do Malešova a k přehradě Vrchlice. Celkem asi 13 km. Cestou jsme viděli čtyři mlýny, z toho jeden již jako strašidelnou zříceninu.

Na Stříbrné cestě

Svatý Jan Nepomucký na můstku
přes říčku Vrchlici

Uprostřed divočiny pečlivě upravená zahrada

Na hrázi Velkého rybníka s přicházejícím podzimem

Krátký odpočinek u Velkého rybníka na krásném místě uprostřed lesů, pod hrázi malý vodopád s peřejemi. Úzkou pěšinou podle vody jsme došli k malé chatové osadě na skalním výběžku a nevěřicně jsme procházeli po jejich neoplocených pozemcích mezi chatičkami. Stoupáním na Písečný vrch jsme chtěli dojít

k přehradě Vrchlice. To se povedlo jen částečně, přehrada je chráněna jako vodní zdroj pro Čáslav a Kutnohorsko, a proto k ní žádná slušná cesta nevede. Lesem jsme k ní sice došli, ale přehradní hráz byla ještě daleko od nás. Je to ojedinělá stavba ve střední Evropě a určitě se k ní ještě vypravíme. Potom byl již před námi Malešov a vidina objednaného oběda. Ještě je třeba říci, že se nás na tuto cestu vydalo jedenáct a byli jsme rádi, že s námi šla i paní ředitelka Čelišová a radní Prahy1 pro sociální oblast, magistra Chládková Tábořská.

Druhá skupina prošla Královskou procházkou pomaleji, tak se mohla více zajímat o podrobnosti a výklad na jejích sedmi zastaveních. Skutečným unikátem je reliéf

Jaroslava Vrchlického ve vápenopískovcových skalách z roku 1919.

Na Královské procházce si mohli vychutnat výhledy na kostel svatého Jakuba, Jezuitskou kolej – svého času největší budovu v Evropě, svatou Barboru s její ojedinělou architekturou a vilu Obrů, jednu z mála staveb, které ještě čeká rekonstrukce.

Na konec asi tříkilometrové procházky přešli po kamenném mostě z 18. století a mírným stoupáním vešli do parku na hradbách a ke svaté Barboře. Zde skončila v loňském roce celková rekonstrukce a je to světový unikát! Tuto desetičlennou skupinu vedla Zdena a Tereza a do odjezdu autobusu do Malešova měli ještě čas na prohlídku města i na kafičko.

Třetí skupina s Karolínou Schwarzovou šla rovnou za jednotlivými památkami. Pro ty, kdo neznají Kutnou Horu, zde pohyb není úplně jednoduchý, kopcovitý terén a starobylé dlažby velmi stěžují chůzi. Proto někomu opravdu stačilo historické centrum. A tady je opravdu co obdivovat: co dům, to poklad.

Všichni, kdo zůstali v Kutné Hoře, odjeli ve dvě hodiny autobusem do Malešova na společný oběd a pak jsme se již těšili na prohlídku místní tvrze.

Tady se nám dostalo výkladu od otce současného majitele, který také pracuje na její rekonstrukci, a právě od něj jsme se dozvěděli, jak náročná záležitost to dnes je. Jak po stránce finanční, tak pracovní. Vše hlídají památkáři a sehnat řemeslníky, kteří umějí napodobit práci z minulých století, je dnes velký problém.

Prohlídka Tvrze v Malešově byla zajímavým zakončením našeho výletu a my se můžeme těšit na jaro, kdy jak doufáme, se podaří opět uskutečnit něco podobného.

Mirek Bernát.
Zajímavé fotky Jiřina Žipková